

Datum van
inontvangstneming

:

04/08/2016

Zaak C-357/16

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

28 juni 2016

Verwijzende rechter:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

20 juni 2016

Verzoekende partij:

UAB „Gelvora”

Verwerende partij:

Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

BESCHIKKING

20 juni 2016

Vilnius

De kamer van de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (hoogste bestuursrechter, Litouwen) (omissis) waarbij de bestuursrechtelijke zaak aanhangig is betreffende het hoger beroep van UAB „Gelvora” (hierna ook: „onderneming” of „appellante”) tegen het vonnis van de Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionale bestuursrechter Vilnius) van 18 mei 2015 in de bestuursrechtelijke zaak betreffende het beroep van UAB „Gelvora” strekkende tot nietigverklaring van een besluit van de Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba (nationale autoriteit voor consumentenbescherming; hierna: „autoriteit” of „geïntimeerde”)[,]

(omissis)

heeft het volgende vastgesteld:

I.

Bij besluit nr. 12NKV-43 van 10 april 2014 (hierna: „besluit”) heeft een commissie van de autoriteit UAB „Gelvora” een boete opgelegd van 3 475,44 EUR (12 000 LTL) voor schending van artikel 3, lid 1, van de Lietuvos Respublikos nesąžiningos komercinės veiklos vartotojams draudimo įstatymas (wet van de Republiek Litouwen inzake het verbod op oneerlijke handelspraktijken jegens consumenten; hierna: „wet”) wegens handelspraktijken die als oneerlijk moesten worden aangemerkt volgens de artikelen 3, lid 2, punt 1, 5, lid 1, punt 4, en 6, lid 1, punt 1.

UAB „Gelvora” heeft bij de Vilniaus apygardos administracinis teismas beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit en vergoeding van haar kosten.

De autoriteit heeft in haar verweer gesteld dat het beroep van de onderneming ongegrond moest worden verklaard.

II.

Bij vonnis van 18 mei 2015 heeft de Vilniaus apygardos administracinis teismas het beroep van UAB „Gelvora” ongegrond verklaard.

Die rechter heeft onder meer geoordeeld dat tussen de schuldenaars en de onderneming een consumentenrelatie bestond en de onderneming een handelaar was die consumenten een product (diensten) verstrekke, namelijk schuldbeheer.

Wat betreft de toepassing op de onderneming van de artikelen 5, lid 1, punt 4, en 6, lid 1, punt 1, van de wet, heeft de rechter vastgesteld dat consumenten recht hebben op duidelijke en begrijpelijke informatie vooraleer zij een schuld betalen, of met andere woorden het recht hebben te weten waarin de schuld bestaat. Volgens de rechter had de onderneming niet verduidelijkt welke bedragen in de schuld waren opgenomen en op welke gronden zij waren opgenomen. Dergelijke handelingen van de onderneming brengen een consument (schuldenaar) ertoe of kunnen hem ertoe brengen om middelen te bestemmen voor betaling van de schuld zonder dat hij weet waarin de schuldvorderingen bestaan, aangezien het bedrag van de schuld duidelijk niet enkel betrekking heeft op de hoofdsom, maar ook op beheerskosten, die onbekend zijn. De rechter volgde de stelling van de autoriteit dat informatie over het beleid van de onderneming inzake invorderingskosten essentieel is voor consumenten, aangezien die informatie verduidelijkt hoe de onderneming schuldvorderingen int **[Or. 2]**, welke specifieke invorderingsmaatregelen gelden in een concreet geval, of de onderneming de voorgeschreven termijnen voor vorderingen tot schuldinning heeft nageleefd etc. Wanneer de consument niet over die informatie beschikt, is hij niet in staat de jegens hem verrichte invordering te controleren en zijn rechten te verdedigen. De rechter was derhalve van oordeel dat de autoriteit terecht en in overeenstemming met de wet had vastgesteld dat er sprake was van oneerlijke handelspraktijken in

de zin van de artikelen 3, lid 2, punt 1, 5, lid 1, punt 4, en 6, lid 1, punt 1, van de wet.

III.

Met haar hoger beroep verzoekt UAB „Gelvora” om vernietiging van het vonnis van de rechter in eerste aanleg en toewijzing van haar vordering, te weten nietigverklaring van besluit nr. 12KNV-43 van een commissie van de autoriteit van 10 april 2014 wegens ongegrondheid. Zij heeft ook verwijzing in de kosten gevorderd.

Geïntimeerde, de autoriteit, vordert in haar repliek in hoger beroep dat het hoger beroep ongegrond wordt verklaard.

De kamer

beslist:

IV.

Het onderhavige geding betreft een geschil over de rechtmatigheid en gegrondheid van het [besluit] (omissis).

Feiten en kern van het geschil

Blijkens het dossier verwierf UAB „Gelvora” op basis van overeenkomsten tot cessie van schuldvorderingen die zij met banken sloot, vorderingsrechten met betrekking tot de schuld, verdragingsrente en andere rente en bedragen die krachtens Litouws recht mogen worden gevorderd, van natuurlijke personen die schuldenaar waren op grond van consumentenkredietovereenkomsten met de oorspronkelijke schuldeiser („Swedbank”, AB of AB SEB bankas).

Met het oog op uitoefening van haar recht om de schulden van de natuurlijke personen te innen ging UAB „Gelvora” over tot invordering, zowel vóór als na gerechtelijke procedures (ten aanzien van sommige schuldenaars was reeds overgegaan tot schuldinvordering bij gerechtsdeurwaardersexploot, op basis van een rechterlijke beslissing ten gunste van de oorspronkelijke schuldeiser), onder meer door de schuldenaars een ingebrekestelling te sturen met betrekking tot de betaling van hun schuld.

De autoriteit opende naar aanleiding van een klacht van een consument een onderzoek, waaraan nog klachten van andere consumenten werden toegevoegd. Sommige natuurlijke personen klaagden dat het optreden van UAB „Gelvora” een herhaling vormde van de schuldinvordering bij gerechtsdeurwaardersexploot tot tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing, terwijl andere klachten betrekking hadden op de schuldinvordering door de onderneming krachtens een overeenkomst tot cessie van schuldvorderingen en

consumentenkredietovereenkomsten zonder rechterlijke beslissing over de invordering van de schuld.

Eén consument verklaarde in zijn klacht bij de autoriteit dat overeenkomstig het invorderingsbevel (omissis) van de Klaipėdos rajono apylinkės teismas (districtsrechter regio Klaipėda) van 18 november 2010 de schuld van de consument en de jaarlijkse rente door de gerechtsdeurwaarder werden ingevorderd namens „Swedbank”, AB. Bij brief van 10 april 2013 betreffende de cessie van de vordering deelde UAB „Gelvora” hem echter mee dat „Swedbank”, AB en UAB „Gelvora” een overeenkomst tot cessie van de schuldvordering hadden gesloten (omissis) waarin het recht van invordering van de schuld van de consument werd overgedragen van „Swedbank” AB aan UAB „Gelvora”. In haar brief maande UAB „Gelvora” de consument aan de schuld ten laatste op 22 april 2013 op haar rekening te betalen **[Or. 3]**; anders zou zij overgaan tot invordering op de bij de wet voorziene wijze.

Een andere consument verklaarde in zijn klacht bij de autoriteit dat hij bij vonnis van de Tauragės rajono apylinkės teismas (districtsrechter regio Tauragė) van 24 april 2010 (omissis) was veroordeeld tot betaling van de schuld en jaarlijkse rente aan „Swedbank”, AB, maar dat UAB „Gelvora” hem op basis van de cessieovereenkomst (omissis) tussen „Swedbank”, AB en UAB „Gelvora” verzocht de schuld aan haar te betalen. De schuld die de onderneming vorderde, was hoger dan het bedrag in het vonnis van de Tauragės rajono apylinkės teismas. De onderneming verduidelijkte niet hoe het gevorderde bedrag was berekend.

Een derde consument verklaarde in haar klacht bij de autoriteit dat UAB „Gelvora” haar op basis van de cessieovereenkomst (omissis) tussen „Swedbank”, AB en UAB „Gelvora” (omissis) verzocht de schuld aan de onderneming te betalen. Zij merkte op dat zij de onderneming reeds anderhalf jaar maandelijks 400 LTL betaalde, maar dat haar schuld ten aanzien van de onderneming enkel groeide. De onderneming verduidelijkte niet hoe het gevorderde bedrag was berekend.

Een vierde consument verklaarde in zijn klacht bij de autoriteit dat hij maandelijks een bepaald bedrag betaalde, maar dat UAB „Gelvora” hem nog steeds invorderingskosten aanrekende, zodat het bedrag van de schuld toenam en de consument bijkomend werd belast.

In haar antwoorden aan de autoriteit stelde UAB „Gelvora” dat het naar Litouws recht niet verboden is om handelingen inzake schuldinvordering te verrichten, vóór of na een gerechtelijke procedure. De onderneming betoogde ook dat het niet wettelijk verboden is om een schuldenaar mee te delen dat hij de schuldeiser bepaalde bedragen moet betalen die zijn vastgesteld in een rechterlijke beslissing, en dat zij, zolang de consument de hoofdsom van de schuld niet heeft afgelost, de nieuwe vorderingsrechten (met betrekking tot verdragingsrente en andere rente e.d.) die zijn ontstaan na de datum van de rechterlijke beslissing mag uitoefenen.

De inning van de schuldvorderingen veroorzaakt voor UAB „Gelvora” kosten (verlies) met betrekking tot de handelingen inzake schuldinvordering die zij stelt.

Volgens de autoriteit waren de handelspraktijken van UAB „Gelvora” in strijd met artikel 3, lid 1, van de wet aangezien het oneerlijke handelspraktijken in de zin van de artikelen 3, lid 2, punt 1, 5, lid 1, punt 4, en 6, lid 1, punt 1, betrof. Zij heeft haar een boete van 3 475,44 EUR (12 000 LTL) opgelegd.

Toepasselijke nationale en Unierechtelijke bepalingen

In casu werd appellante beboet voor schending van de wet inzake het verbod op oneerlijke handelspraktijken jegens consumenten. Volgens de kamer moet in deze fase worden onderzocht of de in casu aan de orde zijnde activiteiten inzake schuldinvordering van UAB „Gelvora” binnen de werkingssfeer van het consumentenrecht vallen en of de wetgeving inzake consumentenbescherming van toepassing is op dergelijke handelspraktijken.

In de wet inzake het verbod op oneerlijke handelspraktijken jegens consumenten, op basis waarvan geïntimeerde bij haar besluit appellante heeft beboet, is een verbod op oneerlijke handelspraktijken jegens consumenten neergelegd, de soorten en gevallen van oneerlijke handelspraktijken, de autoriteiten die bevoegd zijn voor toezicht op de naleving van de bepalingen van de wet en de sancties voor inbreuken op de wet (artikel 1, lid 1, van de wet). In artikel 2, lid 12, van de wet wordt het begrip consument gedefinieerd als een natuurlijke persoon die met betrekking tot handelspraktijken die onder deze wet vallen buiten zijn bedrijfs- of beroepsactiviteit optreedt (consumptiedoeleinden). Handelspraktijken jegens consumenten worden gedefinieerd als iedere handeling, omissie, gedraging, voorstelling van zaken, met inbegrip van reclame en marketing, van een handelaar, die rechtstreeks verband houdt met de verkoopbevordering, verkoop of levering van een product aan consumenten (artikel 2, lid 4, van de wet). Een besluit over een transactie wordt omschreven als een besluit om te handelen of niet te handelen dat de consument neemt over de vraag of, en, zo ja, hoe en op welke voorwaarden hij een product koopt, geheel of gedeeltelijk betaalt, behoudt of van de hand doet, of een contractueel recht uitoefent in verband met het product (artikel 2, lid 10, van de wet). In artikel 2, lid 8, van de wet wordt het begrip product gedefinieerd als een goed of dienst (activiteit en/of het resultaat daarvan), met inbegrip van onroerende goederen, rechten en verplichtingen. **[Or. 4]**

Appellante werd beboet voor schending van artikel 3, lid 1, van de wet wegens oneerlijke handelspraktijken in de zin van de artikelen 3, lid 2, punt 1, 5, lid 1, punt 4, en 6, lid 1, punt 1.

Artikel 3, lid 1, verbiedt oneerlijke handelspraktijken, terwijl artikel 3, lid 2, nader bepaalt dat een handelspraktijk oneerlijk is wanneer zij in strijd is met de vereisten van professionele toewijding, en 1) het economische gedrag van de gemiddelde consument met betrekking tot het product wezenlijk verstoort of kan verstoren, of

2) indien zij op een bepaalde groep consumenten gericht is, het economisch gedrag van het gemiddelde lid van deze groep met betrekking tot het product wezenlijk verstoort of kan verstoren.

Volgens artikel 5, lid 1, punt 4, van de wet wordt als misleidend beschouwd een handelspraktijk waarbij onjuiste informatie wordt verstrekt of informatie die, zelfs als zij feitelijk correct is, de gemiddelde consument op enigerlei wijze, inclusief door de algemene presentatie, bedriegt of kan bedriegen ten aanzien van de prijs van het product of de wijze waarop de prijs wordt berekend, of het bestaan van een specifiek prijsvoordeel, en de gemiddelde consument er zowel in het ene als in het andere geval toe brengt of kan brengen een besluit over een transactie te nemen dat hij anders niet had genomen.

Artikel 6, lid 1, punt 1, van de wet bepaalt dat, de beperkingen van het communicatiemedium in aanmerking genomen, als misleidende omissie wordt beschouwd een handelspraktijk die de gemiddelde consument ertoe brengt of kan brengen een besluit over een transactie te nemen dat hij anders niet had genomen, met name door het weglaten van essentiële informatie die de gemiddelde consument nodig heeft om een geïnformeerd besluit over een transactie te nemen. Blijkens het besluit heeft geïntimeerde zich in casu gebaseerd op de essentiële informatie in de zin van artikel 6, lid 3, punt 3, van de wet, waarin is bepaald dat in het geval van een commercieel aanbod als essentieel wordt beschouwd, voor zover deze informatie niet reeds uit de context blijkt: de totale prijs van het product, of de manier waarop de prijs wordt berekend (als het om een soort product gaat waarvan de prijs redelijkerwijs niet vooraf kan worden berekend) en bijkomende kosten voor de consument en leverings- of portokosten of informatie over het feit dat eventueel deze extra kosten moeten worden betaald (indien deze kosten redelijkerwijs niet vooraf kunnen worden berekend).

Bij de wet inzake het verbod op oneerlijke handelspraktijken jegens consumenten is richtlijn 2005/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2005 betreffende oneerlijke handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten op de interne markt en tot wijziging van richtlijn 84/450/EEG van de Raad, richtlijnen 97/7/EG, 98/27/EG en 2002/65/EG van het Europees Parlement en de Raad en van verordening (EG) nr. 2006/2004 van het Europees Parlement en de Raad (hierna: „richtlijn”) omgezet (artikel 1, lid 4, van de wet). De richtlijn is slechts van toepassing voor zover er geen specifieke communautaire wetsbepalingen bestaan betreffende specifieke aspecten van oneerlijke handelspraktijken (overweging 10 van de richtlijn). In artikel 1, lid 5, van de wet is een in wezen analoge bepaling opgenomen, namelijk dat de bepalingen van de wet van toepassing zijn voor zover er geen andere wetten zijn die specifieke aspecten van oneerlijke handelspraktijken regelen.

Uit de preambule van de richtlijn blijkt de doelstelling ervan om regels vast te stellen die waarborgen dat handelspraktijken eerlijk zijn en die in wezen gelden voor alle handelspraktijken die een invloed hebben op het economische gedrag

van consumenten. In overweging 11 van de richtlijn heet het dat de richtlijn voorziet in één algemeen verbod op oneerlijke handelspraktijken die het economische gedrag van consumenten verstoren. Overweging 13 luidt: „Het bij deze richtlijn ingestelde ene gemeenschappelijke, algemene verbod geldt voor oneerlijke handelspraktijken die het economische gedrag van consumenten verstoren. [...] Dit algemene verbod wordt verder uitgewerkt in regels betreffende de twee soorten handelspraktijken die veruit het meeste voorkomen, namelijk misleidende handelspraktijken en agressieve handelspraktijken.” Blijkens overweging 14 is „[h]et [...] wenselijk dat onder misleidende handelspraktijken die praktijken worden verstaan waarbij de consument wordt bedrogen en hem wordt belet een geïnformeerde en dus efficiënte keuze te maken, inclusief misleidende reclame”.

In overweging 7 van de richtlijn heet het onder meer dat de richtlijn handelspraktijken betreft die rechtstreeks verband houden met het beïnvloeden van beslissingen van de consument over transacties met betrekking tot producten. De richtlijn is vastgesteld op basis van artikel 169 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en heeft tot doel een hoog niveau van consumentenbescherming tot stand te brengen door de bepalingen van de lidstaten inzake oneerlijke handelspraktijken die de economische belangen van de consumenten schaden, te harmoniseren. Om een hoog niveau **[Or. 5]** van consumentenbescherming te waarborgen, voorziet de richtlijn in één algemeen verbod op oneerlijke handelspraktijken die het economische gedrag van consumenten verstoren (zie onder meer arrest van het Hof van Justitie van 19 december 2013, Trento Sviluppo en Centrale Adriatica, C-281/12, EU:C:2013:859, punt 32).

In artikel 5, lid 1, van de richtlijn is een verbod op oneerlijke handelspraktijken neergelegd, terwijl artikel 5, lid 2, bepaalt dat een handelspraktijk oneerlijk is wanneer zij in strijd is met de vereisten van professionele toewijding, en het economische gedrag van de gemiddelde consument die zij bereikt of op wie zij gericht is of, indien zij op een bepaalde groep consumenten gericht is, het economische gedrag van het gemiddelde lid van deze groep, met betrekking tot het product wezenlijk verstoort of kan verstoren.

Artikel 6, lid 1, van de richtlijn bepaalt:

„Als misleidend wordt beschouwd een handelspraktijk die gepaard gaat met onjuiste informatie en derhalve op onwaarheden berust of, zelfs als de informatie feitelijk correct is, de gemiddelde consument op enigerlei wijze, inclusief door de algemene presentatie, bedriegt of kan bedriegen ten aanzien van een of meer van de volgende elementen, en de gemiddelde consument er zowel in het ene als in het andere geval toe brengt of kan brengen een besluit over een transactie te nemen dat hij anders niet had genomen:

[...]

d) de prijs of de wijze waarop de prijs wordt berekend, of het bestaan van een specifiek prijsvoordeel; [...]"

Artikel 7, lid 1, van de richtlijn bepaalt dat als misleidende omissie wordt beschouwd een handelspraktijk die in haar feitelijke context, al haar kenmerken en omstandigheden en de beperkingen van het communicatiemedium in aanmerking genomen, essentiële informatie welke de gemiddelde consument, naargelang de context, nodig heeft om een geïnformeerd besluit over een transactie te nemen, weglaat en die de gemiddelde consument ertoe brengt of kan brengen een besluit over een transactie te nemen dat hij anders niet had genomen. Volgens artikel 7, lid 4, onder c), wordt in het geval van een uitnodiging tot aankoop de volgende informatie als essentieel beschouwd, indien deze niet reeds uit de context blijkt: de prijs, inclusief belastingen, of, als het om een soort product gaat waarvan de prijs redelijkerwijs niet vooraf kan worden berekend, de manier waarop de prijs wordt berekend, en, in voorkomend geval, alle extra vracht-, leverings- of portokosten of, indien deze kosten redelijkerwijs niet vooraf kunnen worden berekend, het feit dat er eventueel deze extra kosten moeten worden betaald.

Toepassing van de richtlijn op appellantes handelspraktijken inzake schuldinvordering en het begrip „product” in de richtlijn

De uitdrukking „het economische gedrag van consumenten wezenlijk verstoren” vormt een van de bestanddelen van oneerlijke handelspraktijken zoals gedefinieerd in artikel 5, lid 2, van de richtlijn. Misleidende handelspraktijken in de zin van de artikelen 6 en 7 van de richtlijn vormen een bijzondere categorie van de krachtens artikel 5 van de richtlijn verboden handelspraktijken (zie bijvoorbeeld arresten van het Hof van Justitie van 23 april 2009, VTB-VAB en Galatea, C-261/07 en C-299/07, ECLI:EU:C:2009:244, punt 55, en 19 september 2013, CHS Tour Services, C-435/11, ECLI:EU:C:2013:574, punt 37). De uitdrukking „het economische gedrag van consumenten wezenlijk verstoren” wordt gedefinieerd in artikel 2, onder e), van de richtlijn als „een handelspraktijk gebruiken om het vermogen van de consument om een geïnformeerd besluit te nemen merkbaar te beperken, waardoor de consument tot een transactie besluit waartoe hij anders niet had besloten”. Een praktijk is dus slechts oneerlijk in de zin van artikel 5 van de richtlijn indien zij de consument ertoe kan brengen een besluit over een transactie te nemen dat hij anders niet had genomen. Die voorwaarde is ook een bestanddeel van de definities van misleidende praktijken in de artikelen 6, lid 1, en 7, lid 1, van de richtlijn.

Aangezien de misleidende handelspraktijken in de artikelen 6 en 7 van de richtlijn een specifieke categorie van de in artikel 5, lid 2, van de richtlijn bedoelde oneerlijke handelspraktijken vormen, moeten zij noodzakelijkerwijze alle wezenlijke kenmerken van een dergelijke oneerlijke praktijk vertonen en bijgevolg het kenmerk dat de praktijk het economische gedrag van de consument wezenlijk kan verstoren [Or. 6] door hem ertoe te brengen een besluit over een transactie te nemen dat hij anders niet had genomen (zie bijvoorbeeld arrest van

het Hof van Justitie van 19 december 2013, Trento Sviluppo en Centrale Adriatica, C-281/12, EU:C:2013:859, punten 29, 30 en 33).

In casu heeft de autoriteit appellante bij het besluit een boete opgelegd voor schending van de wettelijke bepalingen waarbij die richtlijn is omgezet en die in wezen overeenkomen met de voorschriften van de artikelen 5, lid 1, 6, lid 1, onder d), en 7, lid 1, van de richtlijn. Het is duidelijk dat volgens die bepalingen als oneerlijk moet worden beschouwd een praktijk die onder meer het volgende objectieve bestanddeel van die inbreuken omvat: de handelspraktijk kan de consument ertoe brengen een besluit over een transactie te nemen dat hij anders niet had genomen.

Een „besluit over een transactie” is een door een consument genomen besluit over de vraag of, en, zo ja, hoe en op welke voorwaarden hij een product koopt, geheel of gedeeltelijk betaalt, behoudt of van de hand doet, of een contractueel recht uitoefent in verband met het product, ongeacht of hij wel of niet tot handelen overgaat [artikel 2, onder k), van de richtlijn]. De richtlijn is van toepassing op oneerlijke handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten, zoals omschreven in artikel 5, vóór, gedurende en na een commerciële transactie met betrekking tot een product (artikel 3, lid 1, van de richtlijn). „Handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten” zijn iedere handeling, omissie, gedraging, voorstelling van zaken of commerciële communicatie, met inbegrip van reclame en marketing, van een handelaar, die rechtstreeks verband houdt met de verkoopbevordering, verkoop of levering van een product aan consumenten [artikel 2, onder d), van de richtlijn en artikel 2, lid 4, van de wet]. Volgens artikel 2, onder c), van de richtlijn is een „product” een goed of dienst, met inbegrip van onroerend goed, rechten en verplichtingen.

In casu wenste de onderneming het door haar verworven recht om schulden van natuurlijke personen te innen uit te oefenen, waarbij de vorderingen in het kader van haar commerciële activiteit inzake schuldvordering waren gebaseerd op consumentenkredietovereenkomsten tussen de consumenten en de betrokken banken (oorspronkelijke schuldeisers). De verbintenis voor de consumenten om de schuld te betalen vloeide dus voort uit de consumentenkredietovereenkomsten en de onderneming verwierf het recht om die schulden te innen op grond van overeenkomsten tot cessie van de schuldvorderingen. Om betaling van de door haar verworven schuldvorderingen te verkrijgen, trof de onderneming invorderingsmaatregelen, met name het mondeling en/of schriftelijk aanmanen van de schuldenaars om de bedragen te betalen. Gelet op de omstandigheden van het geval en de relevante wettelijke voorschriften, rijst voor de kamer de vraag of appellantes handelspraktijken inzake schuldvordering de consument ertoe kunnen brengen een besluit over een transactie te nemen dat hij anders niet had genomen.

Geïntimeerde heeft wat betreft het bestaan van het objectieve bestanddeel van de ten aanzien van appellante vastgestelde inbreuken dat erin bestaat de consument

ertoe te brengen een besluit over een transactie te nemen dat hij anders niet had genomen, vastgesteld dat de gemiddelde consument zonder appellantes oneerlijke praktijken, die verboden zijn krachtens artikel 3, lid 2, punt 1, van de wet, de onderneming niet zou betalen op een wijze die het verschuldigde bedrag niet doet afnemen, maar daarentegen actie zou ondernemen om zijn fundamentele doel te bereiken, namelijk zijn schuld aan de onderneming betalen. In de gevallen van schuldvordering waar schulden parallel werden geïnd met invordering bij gerechtsdeurwaardersexploot, heeft geïntimeerde een inbreuk op artikel 5, lid 1, punt 4, van de wet vastgesteld, waarbij zij opmerkte dat consumenten de indruk kunnen krijgen dat de schuld zowel door de deurwaarder als door de onderneming wordt ingevorderd. Bij de vaststelling van een inbreuk op het in artikel 6, lid 1, van de wet neergelegde verbod, heeft geïntimeerde aangegeven dat wanneer de onderneming essentiële informatie niet meedeelt, de consument niet in staat is de jegens hem verrichte invordering te controleren en zijn rechten te verdedigen.

De kamer vraagt zich in casu af of dergelijke omstandigheden zoals aangehaald door geïntimeerde en uiteengezet in het besluit volstaan om te beantwoorden aan de in de richtlijn gebruikte bewoordingen „de consument ertoe brengen een besluit over een transactie te nemen dat hij anders niet had genomen”. De kamer wordt geconfronteerd met de vraag of appellantes handelspraktijken, te weten handelingen inzake schuldvordering, de consument ertoe konden brengen een besluit over een transactie te nemen dat hij anders niet had genomen, in het licht van de aard en de specifieke kenmerken van die praktijken en gesteld dat zij oneerlijk zijn. Na onderzoek van de bewoordingen van de definitie van „product” in de richtlijn, is het voor de kamer niet duidelijk of appellantes handelspraktijken die in de onderhavige zaak aan de orde zijn, dat wil zeggen handelingen inzake schuldvordering, kunnen worden aangemerkt als een product (dienst) in de zin van [Or. 7] de richtlijn, en dus kan worden onderzocht welke mogelijkheden de consument heeft bij het nemen van een besluit over de transactie wanneer de onderneming handelspraktijken verricht op een bijzondere wijze die mogelijk aan de andere kenmerken van een oneerlijke handelspraktijk beantwoordt.

De kamer merkt op dat een arrest of vonnis dat, beschikking die of uitspraak die in kracht van gewijsde is gegaan, bindend is voor de Staat, lokale autoriteiten, ambtenaren of overheidsfunctionarissen, natuurlijke personen en rechtspersonen, en op het gehele Litouwse grondgebied in acht moet worden genomen [artikel 18 van de Civilinio proceso kodeksas (wetboek van burgerlijke rechtsvordering; hierna: „CCP”)]. Artikel 583 van het CCP bepaalt dat de toepassing van de bepalingen inzake tenuitvoerlegging nader wordt geregeld in de Sprendimų vykdymo instrukcija (richtsnoeren inzake tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen) en andere regelingen. De vereisten van de richtsnoeren inzake tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen en de andere regelingen gelden voor alle personen die tenuitvoerleggingshandelingen stellen. § 3 van de richtsnoeren inzake tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen, zoals goedgekeurd bij besluit nr. 1R-352 van de minister van Justitie van 27 oktober 2005, bepaalt dat voor tenuitvoerlegging een uitvoerbare titel moet worden

verstrekt aan een gerechtsdeurwaarder. Volgens artikel 2, lid 1, van de Lietuvos Respublikos antstolių įstatymas (wet van de Republiek Litouwen inzake gerechtsdeurwaarders) is een gerechtsdeurwaarder een door de overheid erkende persoon die door de Staat met de volgende taken wordt belast: tenuitvoerlegging van uitvoerbare titels, vaststellen van feiten, afgifte van documenten en andere bij de wet bepaalde taken. Een verzoek van een deurwaarder tot tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing, tot het verstrekken van informatie die beschikbaar is over de financiële situatie van de schuldenaar, tot toegang tot de documenten die noodzakelijk zijn voor de tenuitvoerlegging van de rechterlijke beslissing of tot het zich onthouden van handelingen die de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen in het gedrang kunnen brengen, is dwingend voor eenieder en er moet gevolg aan worden gegeven binnen de door de gerechtsdeurwaarder gestelde termijn (artikel 585 van het CCP).

Zoals hierboven opgemerkt, is appellante in de aan de orde zijnde bestuursrechtelijke procedure bij het besluit ook beboet voor handelspraktijken inzake schuldinvordering in twee gevallen waarin de schulden van de schuldenaars reeds werden ingevorderd bij gerechtsdeurwaardersexploot. In casu ligt voor de kamer ook de vraag voor of in gevallen waarin de schulden van een natuurlijke persoon worden ingevorderd bij gerechtsdeurwaardersexploot, activiteiten inzake schuldinvorderingsbeheer die door de onderneming onafhankelijk daarvan en parallel daarmee worden verricht, moeten worden beschouwd als een product in de zin van de richtlijn, en dus kan worden onderzocht welke mogelijkheden de consument heeft bij het nemen van een besluit over de transactie wanneer de onderneming handelspraktijken verricht op een bijzondere wijze die mogelijk aan de andere kenmerken van een oneerlijke handelspraktijk beantwoordt.

De bepalingen van de richtlijn zijn bijzonder relevant voor de verhoudingen die in casu aan de orde zijn, aangezien zij ook de toepasselijkheid van het nationale recht bepalen.

Verzoek om een prejudiciële beslissing

De Lietuvos vyriausiosios administracinės teismas oordeelt in laatste aanleg over administratieve zaken (omissis), zodat hij, wanneer een vraag inzake uitlegging van wettelijke regels van de instellingen van de Europese Unie wordt opgeworpen en die vraag moet worden onderzocht om in de zaak te kunnen oordelen, gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing te verzoeken (omissis).

Zoals blijkt uit de hierboven uiteengezette omstandigheden rijst voor de kamer in wezen de vraag hoe de bepalingen van de richtlijn moeten worden uitgelegd waarin de voorwaarde is neergelegd dat een handelspraktijk enkel als oneerlijk kan worden aangemerkt indien zij de gemiddelde consument ertoe brengt of kan

brengen om een besluit over een transactie te nemen dat hij anders niet had genomen.

De vragen van uitlegging en toepassing van het Unierecht in deze zaak vereisen verwijzing naar het Hof van Justitie van de Europese Unie voor een prejudiciële beslissing (omissis).

Een antwoord op de in het dictum van deze beschikking uiteengezette vragen die worden verwezen naar het Hof van Justitie is van essentieel belang voor de onderhavige zaak, omdat het zou bepalen of appellantes handelingen inzake schuldinvordering kunnen worden beoordeeld op basis van de wet, waarbij de richtlijn is omgezet.

(omissis) **[Or. 8]**

Overeenkomstig artikel 267, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, artikel 40 van de Lietuvos Respublikos teismų įstatymas (wet van de Republiek Litouwen op de rechtelijke organisatie) en artikel 98, lid 1, punt 8, (omissis) van de Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymas (wet van de Republiek Litouwen inzake bestuursrechtelijke geschillen) beslist de kamer van de Lietuvos vyriausioji administracinis teismas

als volgt:

(omissis)

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Valt de juridische verhouding tussen een onderneming die een schuldinvordering heeft verworven op grond van een overeenkomst tot cessie van schuldvorderingen, en een natuurlijke persoon die schuldenaar is krachtens een consumentenkredietovereenkomst, binnen de werkingssfeer van richtlijn 2005/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 mei 2005 betreffende oneerlijke handelspraktijken van ondernemingen jegens consumenten op de interne markt en tot wijziging van richtlijn 84/450/EEG van de Raad, richtlijnen 97/7/EG, 98/27/EG en 2002/65/EG van het Europees Parlement en de Raad en van verordening (EG) nr. 2006/2004 van het Europees Parlement en de Raad, wanneer de onderneming handelingen inzake schuldinvordering verricht?

2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord: heeft het begrip „product” in de zin van artikel 2, onder c), van de richtlijn ook betrekking op handelingen die bij de uitoefening van een krachtens een overeenkomst tot cessie van schuldvorderingen verworven schuldinvordering worden verricht in het kader van de schuldinvordering ten aanzien van een natuurlijke persoon die schuldenaar is krachtens een met de oorspronkelijke schuldeiser gesloten consumentenkredietovereenkomst?

3. Valt de juridische verhouding tussen een onderneming die een schuldvordering heeft verworven op grond van een overeenkomst tot cessie van schuldvorderingen, en een natuurlijke persoon die schuldenaar is krachtens een consumentenkredietovereenkomst en reeds is veroordeeld tot betaling van deze schuld bij een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing die aan een gerechtsdeurwaarder is verstrekt voor tenuitvoerlegging, binnen de werkingssfeer van de richtlijn, wanneer de onderneming parallelle handelingen inzake schuldinvordering verricht?

4. Indien de derde vraag bevestigend wordt beantwoord: heeft het begrip „product” in de zin van artikel 2, onder c), van de richtlijn ook betrekking op handelingen die bij de uitoefening van een krachtens een overeenkomst tot cessie van schuldvorderingen verworven schuldvordering worden verricht in het kader van de schuldinvordering ten aanzien van een natuurlijke persoon die schuldenaar is krachtens een met de oorspronkelijke schuldeiser gesloten consumentenkredietovereenkomst en reeds is veroordeeld tot betaling van deze schuld bij een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing die aan een gerechtsdeurwaarder is verstrekt voor tenuitvoerlegging?

De onderhavige bestuursrechtelijke procedure wordt geschorst in afwachting van de prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

(omissis)